

Anna Janina Sobolewska

"O prozie Edwarda Stachury",
Bogdan Chełstowski, "Miesięcznik
Literacki", nr 5 (1974) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 18/1 (55), 205

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(II) BUTTLER Danuta: Grotoskowa struktura słowna "Porfiriona Osiełka". "Przegląd Humanistyczny" 1974 nr 6 s. 71-78.

Kanon poetyki groteski w "Porfirionie Osiełka" realizowany jest w "czysto językowych formach" - poprzez "naruszanie autonomii różnych zakresów rzeczywistości i ich nieobliczalną kontaminację". Autorka szkicu wysoko ocenia "pomysły komizmotwórcze" Gałczyńskiego, nie godząc się z często kierowanymi pod adresem poety zarzutami "prymitywizmu techniki komicznej i anemii obrazów".

BP/55/17

K.Z.

(II) CHEŁSTOWSKI Bogdan: O prozie Edwarda Stachury. "Miesięcznik Literacki" 1974 nr 5 s. 69-76.

Autor kwestionuje interpretacje prozy Stachury, które próbowały określić ją formułami russoizmu, freudyizmu, egzystencjalizmu lub franciszkanizmu, i zajmuje się szczegółowo zagadnieniem życia i śmierci, stanowiącym centralny punkt twórczości pisarza. Stachura, zdaniem autora, rozwija projekt "życia w natchnieniu", życia dla życia, które jest przeciwieństwem umierania za życia, rezygnacji z części własnej psychiki na rzecz śmierci. Ale "życie w natchnieniu" nie jest ucieczką od śmierci, tylko życiem w "wiecznym niezapominaniu o śmierci". Podstawowe kategorie ludzkie są wewnętrznie sprzeczne - trzeba żyć życiem i żyć śmiercią, czas jest wiecznością przemijającą. "Wieczność doczesna", czyli życie w natchnieniu, jest dostępna dla wszystkich, ale najbardziej dla prostych ludzi. Jej wrogiem jest "cała jaskrawość", która kryje w sobie dominację śmierci, samotność, niezdolność miłości. Rządzi ona społeczeństwem otaczającym bohaterów Stachury.

BP/55/18

A.J.S.